

Det er i øvrigt mærkeligt, at der ikke i forslagens bemærkninger nævnes den forfærdelige terror, som den israelske befolkning udsættes for af fanatiske mordere.

Associeringsaftalen mellem EU og Israel kan efter Det Konservative Folkepartis opfattelse forbedre den kritiske dialog med Israel, og det er vi tilhængere af. Aftalens art. 2, som bygger på respekten for menneskerettighederne, er et godt grundlag for dialogen, men Enhedslistens enøjede vurdering af situationen i Mellemøsten er ikke noget godt grundlag for dialogen med Israel.

Vi bemærkede os under Folketingets behandling af associeringsaftalen, at regeringen ville arbejde for, at EU etablerer en overvågningsmekanisme, som skal stå for overvågningen af især aftalens art. 2. Det Konservative Folkeparti finder, at det er den rigtige måde til at skabe et realistisk grundlag for den kritiske dialog. Vi kan derfor af førnævnte grunde ikke støtte Enhedslistens beslutningsforslag.

Villy Søvnald (SF):

Da SF's ordfører, fru Anne Baastrup, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Indledningsvis vil vi pege på, at SF er helt enig i de krav, som stilles op over for Israel i det fremsatte beslutningsforslag om håndhævelse af aftalen mellem EU og Israel. I den betingelse, som knyttede sig til den danske ratifikation, anførte vi i vores betænkningsbidrag:

»SF tilkendegiver sin bekymring over Israels anvendelse af tortur og tilfældig, langvarig fængsling uden forudgående retssag og generelle begrænsninger i menneskers bevægelsesfrihed med karakter af kollektiv afstraffelse. SF ønsker at gøre det klart, at den vedholdende og gentagne overtrædelse af menneskerettighederne og international humanitær lov på Vestbredden, Gaza og i det sydlige Libanon er uacceptabel, og at Israel må opføre med disse for at kunne efterleve art. 2 i associeringsaftalen.«

Vores tilslutning til ratifikationen skete i lyset af den på det tidspunkt netop indgåede aftale om israelsk tilbagetrækning fra Hebron med den inkluderede tidsplan for tilbagetrækning fra andre dele af Vestbredden som opfølgning på Oslofredsaftalen.

Men det aktuelle billede gør det svært at fastholde optimismen, og der kan næppe været megen tvivl om, at den aktuelle og alvorlige trussel mod fredsprocessen stammer fra den

israelske premierminister Netanyahu og den israelske regering.

De såkaldte Euro-Middelhavsassocieringsaftaler, der er lavet mellem EU og landene i Mellemøsten og Nordafrika, er skåret over den samme læst. Det gælder både art. 2 og de bestemmelser om henvisning til interne forstyrrelser i aftalen med Israel, art. 76, litra c. Undervejs i forløbet gik det op for EU-landene, at denne bestemmelse kunne ses som en tilladelse til fravigelse af art. 2.

Derfor var vi glade for den præcisering, som den danske udenrigsminister kunne give i et samråd med Europaudvalget. Her fremgik det, at artiklen skal ses i sammenhæng med bestemmelserne i international lov. Det vil sige, at artiklen i de enkelte aftaler skal forstås som foranstaltninger i overensstemmelse med forpligtelserne i international lov, herunder særligt forbud mod tortur eller grusom umenneskelig eller nedværdigende behandling i FN's menneskerettighedserklæring, FN-konventionen om borgerlige og politiske rettigheder samt FN-konventionen om tortur. På den baggrund skulle der ikke være nogen tvivl om, at menneskerettighedernes overordnede placering er i selve aftalen.

I det fremsatte beslutningsforslag er det dog ikke klart, hvor eller hvordan den danske regering skal kræve israelsk overholdelse af art. 2.

Beklageligvis indeholder aftalen nemlig ikke nogen ramme eller procedure, der kan sikre overholdelse af art. 2. Ganske vist kan der træffes passende foranstaltninger, hvis aftalen misligholdes, men der er ikke nogen procedure for egentlig suspension.

SF er dog af den holdning, at situationen i Israel er tilstrækkelig alvorlig til, at det skulle kunne føre til en ensidig suspension fra EU's side. Imidlertid er aftalen aldrig blevet endeligt ratificeret. Både Belgien og Frankrig har ønsket at klargøre indholdet i aftalen, og man kan da håbe på, at det kan medvirke til at presse Israel.

Med disse bemærkninger henviser vi beslutningsforslaget til velvillig behandling i udvalget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er desværre et aktuelt forslag, som Enhedslisten har fremsat. Jeg synes også, det er et overflødigt forslag, og det vil jeg gerne begrunde på følgende måde:

Det var jo i 1993, Osloaftalerne blev indgået, og stor var optimismen, fordi det for første